

tuberkuløse) har Justitsministeren enten foretaget sit Valg eller, forsaavidt Sagen hørte under et andet Ministerium, antagelig givet sit Raad uden i noget af disse Tilfælde forinden at konferere med Sundhedskollegiet, uagtet det vel næppe kan bestrides, at dette med sit særlige Personalkendskab og Evne til Vurdering af Kvalifikationerne maa sidde inde med bedre Betingelser end Ministeren for at udpege de Personer, der i hvert enkelt Tilfælde bedst vilde kunne udfylde den paagældende Stilling eller udføre det omhandlede Hverv.

I Spørgsmaal om, hvorvidt Danmark burde repræsenteres paa internationale lægevidenskabelige Kongresser, har Ministeren truffet sin Afgørelse uden forinden at raadføre sig med Kollegiet om Betimeligheden deraf; et paafølgende Andragende om at søge en Bevilling for Kollegiet til at lade sig repræsentere paa Kongressen i Lissabon har Ministeren vægret sig ved at fremme. Hvis Kollegiet ikke havde anmodet en Læge, der i anden Anledning deltog i Kongressen, om at ville møde som Delegeret for Kollegiet, vilde Danmark have været den eneste civiliserede Stat, der ikke var repræsenteret ved denne internationale Sammenkomst.

Indstillinger fra Kollegiets Side om *Naadesbevisninger for veltjente Embedslæger* ere med enkelte Undtagelser kun tagne til Følge ved Entledigelser.

Ved *Indstillinger til Lægeembeder* saavel som ved *Bortgivelse af Apotekerprivilegier* har Justitsministeren i et vist Antal Tilfælde — efter Ministerens egen Opførelse henholdsvis 3 af 40 og 5 af 50 Tilfælde, altsaa omtrent 9 Procent af alle Tilfælde — ikke blot fraveget Kollegiets velovervejede Indstilling, men udnævnt Personer, som efter Kollegiets Formening absolut ikke kunde komme i Betragtning under de foreliggende Omstændigheder, uden at vel kvalificerede Ansøgere føleligt krænkedes derved. Hvad der i disse 8 Tilfælde i særlig Grad har vakt Misfornøjelse med Afgørelsen, ikke blot i Kollegiet, men blandt alle Læger og Farmaceuter, er det Præg af Vilkaarlighed, hvormed Manglen af plausible Motiver forlener disse Udnævnelser. Thi det Forsvar, som Ministeren den 17. Oktober 1905 i Folketinget førte for den mest opsigtsvækkende af disse Udnævnelser, egnede sig overfor dem, der vare i Stand til at dømme i Sagen, sikkert kun til at godtgøre Ministerens ufuldkomne Kendskab til de Forhold, hvorpaa det her maatte komme an, men paa ingensomhelst Maade til at godtgøre den paagældende Udnævnelses Berettigelse. Af talrige Indlæg saavel i Fagblade som i Dagspressen vil det være almindelig bekendt, hvor udbredt Indignationen over disse Udnævnelser var. Naar Ministeren i Rigsdagen har udtalt sin Forundring over, at selv de farmaceutiske Medhjælpere, som dog burde være og sikkert ogsaa er Ministeren taknemlige for de talrige nyoprettede Apoteker, dog vare blevne „meget vrede“ i de Tilfælde, i hvilke Ministeren gik udenfor Kollegiets Indstilling, kan det kun undre, at Ministeren ikke har Øje for, at dette maa opfattes som et vægtigt Vidnesbyrd om den Tillid, der ogsaa fra denne Side næres til, at Sundhedskollegiets Indstillinger ere velovervejede og retfærdige.

Men ved Siden af de ovenfor omhandlede Tilfælde, i hvilke Ministeren altsaa ganske har ignoreret Sundhedskollegiets Indstilling, findes der tillige et meget stort Antal Tilfælde, i hvilke Kollegiets Indstilling for saa vidt er fraveget, som Udnævnelsen ikke er faldet paa den, der af Kollegiet var stillet øverst paa Listen som den bedst kvalificerede, men derimod paa de som Nr. 2 eller Nr. 3 opførte; dette gælder for Lægeembeders Vedkommende ikke mindre end 13 af 36 Tilfælde og for Apotekerprivilegiens Vedkommende 7 af 46 Tilfælde. I et enkelt Tilfælde, ved Besættelsen af et Par samtidigt ledige, vigtige Fysikatsposter, havde Kollegiet for at understrege en enkelt Ansøgers særlig gode Kvalifikationer, paa samme Tid indstillet ham som Nr. 1 til begge Embeder, uden at det derved lykkedes at afværge, at han blev forbigaaet ved begge Besættelser. Hvis Ministeren regner saadanne Tilfælde med til dem, i hvilke han har fulgt Kollegiets Indstilling, maa dette siges at være en ganske vildledende Fremstilling af det faktiske Forhold.

For Kollegiet, der ingenlunde affatter sine Indstillinger alene paa Grundlag af et omdisputabelt Anciennitetsprincip, men som med Hensyntagen til samtlige de Forhold, der bør komme i Betragtning — Anciennitet, Embedstjeneste, faglig Uddannelse og Anbefalinger fra Sagkyndige — søger at afveje Ansøgernes Kvalifikationer, og hvis hele Sammensætning dog maa antages at yde nogen Garanti for et retfærdigt Valg, maa det nødvendigvis blive en Skuffelse og en Krænkelse at se sit med Omhu udførte Arbejde agtet saa ringe, at dets Indstilling Gang paa Gang kan